

אלתר דרויאנוב, סופר, עורך ומתרגם (1938-1870)

לארץ־ישראל פעמים אחדות עד שהשתקע בה ב-1921. ב-1938 פרסם את יצירתו "ספר תל־אביב" אודות כשלושים שנותיה הראשונות של העיר. ארבעת חלקי הספר מתארים את יפו, אחוזת בית וחלקיה האחרים של תל־אביב, והוא כולל אוגדן מפות של העיר. עם כתביו נמנים: "ציונות בפולניה" – רשמי מסע; "פינסקר וזמנו" – ילקוט מסות; ו"תרגומיו: "המנגן העיוור" וסיפורים נוספים מאת ולדימיר קורולנקו.

"בחלם נתקלקלו השעונים, ומכאן ואילך לא ידעו החלמאים לדייק בזמנים כהלכה. נמלכו ושלחו שליח מיוחד שיצא לכוון את השעות לפי מהלך החמה. עם חשכה יצא השליח והיה מהלך כל הלילה, וכשהגיע לתחומה של זאמושץ זרחה לה השמש. נתן שבח למקום, שהצליח את דרכו והראה לו שעת־זריחה, ומיד פנה לחזור לחלם. היה מהלך כל היום ועם חשכה הגיע לשערה של חלם ומצא: טובי־העיר עומדים ומצפים לו. שמח שמחה גדולה וקרא אליהם: התבשרו רבותי: בזאמושץ האיר עתה היום..."

מתוך "ספר הבדיחה והחידוד"

נולד בליטא ולמד בישיבת וולוז'ין. בשנים 1900–1905 שימש בתפקיד מזכיר "הוועד האודסאי". דרויאנוב היה ידידם של ביאליק ורביניצקי וב-1918 ייסד אתם באודסה את "רשומות", המאסף לזיכרונות, אתנוגרפיה ופולקלור, שמטרתו היתה לתת ביטוי להוויה ולמסורת של תפוצות ישראל. ב-1919 החל דרויאנוב לערוך את הכתבים לתולדות חיבת ציון ויישוב ארץ־ישראל, שיצאו בהוצאת הוועד ליישוב ארץ־ישראל. הוא גם ערך את "מימים ראשונים", ירחון לדברי ימי התחייה בישראל, בהוצאת התאחדות האיכרים. דרויאנוב זכור בעיקר בשל "ספר הבדיחה והחידוד" שכתב, תרגם וערך. הספר, שיצא לאור לראשונה ב-1931, ריכז בעברית את מיטב הבדיחה היהודית ואת ההווי היהודי של מזרח אירופה. על הנסיבות שגרמו לו לכתוב את הספר סיפר דרויאנוב, שכאשר שהה בבית הבראה ליד דרזדן שבגרמניה, אסרו עליו הרופאים לקרוא חומר קריאה רציני, לכן קרא ספרי בדיחות והלצות עד שהחליט לקבץ אותם באנתולוגיה שנכתבה בעברית. דרויאנוב ניסה לעלות